

Arrest

nr. 84 488 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat D. SOUDANT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.2. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 april 2011, verklaart er zich op 22 april 2011 vluchteling.

1.2. Op 7 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 saur 1364 (omgezet naar de westerse kalender 4 mei 1985). U verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Malakhel in het

district Tagab van de provincie Kapisa. U bent een soennitische pashtoun. U ging tot de 4de klas naar een madrassa in uw dorp. U verdiende wat geld door de verkoop van granaatappels van uw boomgaarden. Uw vader was samen met zijn broers een actief lid van de taliban ten tijde van hun regime. Ongeveer 12 of 13 jaar geleden kwam hij tijdens gevechten om het leven. Na de val van het talibanregime besloten uw ooms samen met talibanleider Qari Barial naar Pakistan te vluchten. Na hun terugkeer naar het dorp ongeveer tweeënhalf jaar geleden probeerden zij u te overtuigen om samen te werken met de taliban. Ze zeiden dat het uw plicht was omdat uw vader en zij lid waren van de taliban. U moest vechten tegen de buitenlanders die Afghanistan probeerden te veroveren. Uw moeder besloot u ongeveer twee jaar geleden weg te sturen uit vrees dat uw ooms u uiteindelijk zouden meenemen en dat u gedood zou worden. In Griekenland werd u tweemaal gewaarschuwd het land te verlaten. Een derde keer werd u aangehouden door de Griekse autoriteiten en naar de grens met Turkije gebracht. U werd vanuit Izmir gerepatrieerd naar Kabul. U verbleef twee nachten bij uw ooms langs moederszijde Shams en Najib in de wijk Puli Charkhi gelegen in Kabul. Uw moeder kwam te weten dat u terug in Afghanistan was en contacteerde u. Zij was toen ernstig ziek. Uw oom langs vaderszijde ontdekte ook dat u terug was in Afghanistan en belde u op. Hij vroeg u terug te keren naar Tagab, zoniet zou hij u vermoorden. U keerde na twee nachten toch terug naar Tagab op voorwaarde dat u pas voor de taliban zou vechten als uw moeder genezen was. Hij ging akkoord en u keerde terug naar uw dorp Malakhel. Na vier of vijf maanden zei uw oom dat het tijd was om met hem mee te gaan. U ging met hem mee naar het dorp Pashkarai waar u leerde schieten. Op een avond gingen jullie naar het huis van Haji Shokur in Pashkarai. Ook andere talibanleden kwamen samen in dat huis om een aanval te plannen op één van de militaire basissen in de regio. Tezelfdertijd was er een aanval van de Franse troepen. U vermoedt dat zij informatie gekregen hadden over deze samenkomst. Er ontstond een gevecht tussen de taliban en de Fransen. Na een tijdje werd het rustig en uw oom vroeg u te gaan kijken naar de plaats vanwaar de Fransen schoten. Uw oom beweerde dat ze u wel zouden vrijlaten. U was hier niet zo zeker van en weigerde. Uiteindelijk moest u inbinden. U liep naar de boomgaard maar besloot te ontsnappen. U liep naar het dorp Senza'i waar uw neven wonen. Van daar besloot u opnieuw naar Kabul te gaan waar u opnieuw één nacht bij uw oom verbleef. Anderhalf jaar geleden, in de lente, verliet u een tweede keer Afghanistan. Na een reis van ongeveer 9 maanden kwam u op 21 april 2011 aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw vrees vervolgd te worden door uw ooms, tevens talibanleden, omdat u niet inging om hun vraag tot de taliban toe te treden, is gezien uw weinig aannemelijke en vage verklaringen niet geloofwaardig.

U verklaarde dat uw vader en uw ooms lid waren van de taliban toen zij in Afghanistan aan de macht waren. Toch bleek u maar weinig informatie te bezitten over de periode waarin uw vader en uw ooms met de taliban mee vochten. Zo kon u nergens verduidelijken wanneer uw vader zich aansloot bij de taliban, naar eigen zeggen omdat het al heel lang geleden is (CGVS, p. 12-13). Ook uw ooms zouden volgens u altijd al bij de taliban geweest zijn, van bij het begin (CGVS, p. 14). Over wat dit begin dan precies is bleef u erg oppervlakkig. U probeerde uw onwetendheid nog te omzeilen door te stellen dat de taliban altijd aan de macht waren sinds hun komst naar Afghanistan (CGVS, p. 14). Wanneer u opnieuw gevraagd werd hoeveel jaar het talibanregime duurde in Afghanistan stelde u vaagweg dat ze 12 tot 13 jaar geleden of 14 tot 15 jaar geleden aan de macht waren (CGVS, p. 14). U geeft aldus geen antwoord op de vraag. Ook wanneer de taliban de macht verloren kon u niet verduidelijken. U stelde dat ze in het eerste jaar dat de Amerikanen naar Afghanistan kwamen de macht verloren, maar wanneer dat dan precies was bleek u niet te weten. U dacht dat het misschien wel tien jaar geleden was, maar zeker was u dit niet (CGVS, p. 14). Ook over de periode waarin uw vader om het leven kwam tijdens een gevecht bleef u in het midden. U zei het niet precies te weten en dacht dat het 12 of 13 jaar geleden was (CGVS, p. 14). Ook als u gevraagd werd waaraan u merkte dat uw vader een talibanstrijder was, bleef u erg oppervlakkig. U beweerde dat 'als kind niet te kunnen voelen' en voegde eraan toe dat uw vader u naar de madrassa stuurde (CGVS, p. 13). Deze verklaringen overstijgen de algemeenheid echter niet. Het feit dat uw vader u naar een madrassa stuurde tijdens het talibanregime toont op zich niet aan dat uw vader en uw ooms werkelijk talibanstrijders waren. Aan uw verklaringen opgegroeid te zijn in een omgeving waar de ideologie van de taliban de bovenhand heeft, kan dan ook weinig geloof worden gehecht.

Na de val van het regime besloten uw ooms naar Pakistan te vluchten. Zo wist u niet waar in Pakistan ze verbleven en wat zij daar al die jaren deden (CGVS, p. 14). Toch kon u plots wel verklaren dat

ze anderhalf of twee jaar geleden terug keerden naar Tagab omdat ze opnieuw sterker geworden waren dankzij de hulp van Pakistan (CGVS, p. 14). U bent echter onduidelijk over de manier waarop zij zich dan in uw regio opnieuw sterken maakten. Als u gevraagd werd hoe zij opnieuw een sterke groep van talibanleden opbouwden stelde u dat ze in Pakistan de geschikte middelen zouden gehad hebben zoals nieuwe mensen die zich bij hen aansloten. Wat later verklaarde u dat het mensen van het district Tagab zelf zijn die zich bij hen aansloten omdat zij daar opnieuw mogelijkheden en wapens hadden (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoe zij deze mensen dan probeerden te overtuigen stelde u louter dat ze mensen konden overtuigen door te zeggen dat er een massale buitenlandse invasie is om Afghanistan te veroveren (CGVS, p. 15). Dit is wel erg kort door de bocht gesteld. Van iemand die rechtstreeks door deze problematiek getroffen beweert te zijn, kan aangenomen worden dat hij beter op de hoogte is van dergelijke zaken. Ook uw steeds wijzigende en vage verklaringen over de terugkeer van uw ooms, wat de kern van uw asielaanvraag betreft, dragen niet bij aan de algehele geloofwaardigheid ervan. Aanvankelijk beweerde u immers dat uw ooms 2,5 jaar geleden terugkeerden uit Pakistan naar Tagab district (CGVS, p. 12). Wat later in het gehoor beweerde u plots dat ze anderhalf of twee jaar geleden terugkeerden (CGVS, p. 14). Ook op de vraag hoe lang in totaal uw ooms in Pakistan verbleven kon u niet antwoorden en verklaarde u wederom dat ze anderhalf of twee jaar geleden zijn teruggekeerd naar Tagab (CGVS, p. 14). Aangezien u eerder in het gehoor een degelijke kennis van de Afghaanse kalender etaleerde (CGVS, p. 2, 3, 4) mag aangenomen worden dat u op zijn minst wat betreft de problemen die u tot twee keer toe Afghanistan deden verlaten een betere inschatting van de tijd kan maken.

Uw ooms probeerden u na hun terugkeer te overtuigen samen met hen jihad te voeren drie of vier maand voor uw eerste vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 14, 16). U weigerde iedere keer hierop in te gaan omdat u overtuigd was dat de buitenlanders in Afghanistan waren om het land vooruit te helpen (CGVS, p. 16). Dat uw ooms gedurende drie of vier maanden lang zouden hebben nagelaten om u desnoods gedwongen in te lijven bij de taliban is weinig geloofwaardig. Nochtans zegt u zelf dat ze hier constant over spraken na hun terugkeer uit Pakistan (CGVS p. 16).

Verder legde u uitermate vage verklaringen af over uw persoonlijke problemen die u bij uw terugkeer naar Afghanistan kende met uw ooms, waardoor de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer wordt bevestigd. U stelde dat u bij uw terugkeer naar Kabul bij uw ooms aan moederszijde verbleef en dat u van plan was opnieuw te vluchten omdat u nog steeds uw ooms aan vaderszijde vreesde in Tagab (CGVS, p. 12). Dat u dan toch besloot opnieuw naar uw dorp in Tagab terug te gaan ondermijnt dan ook uw werkelijke vrees ten aanzien van deze gedwongen rekrutering door uw ooms bij de taliban, wat blijkens uw verklaringen toch de onmiddellijke aanleiding is van uw vlucht uit Afghanistan. U zou zijn teruggekeerd voor uw zieke moeder en omdat uw oom Mohammad Gul u telefonisch bedreigd had. U moest van hem onmiddellijk terugkeren naar het dorp, wat u ook deed op voorwaarde dat u pas naar de taliban zou meegaan als uw moeder genezen was (CGVS, p. 17). Vervolgens beweerde u dat uw oom u zomaar op uw woord geloofde dat u zou terugkeren en met hem zou meegaan (CGVS, p. 17). Na twee nachten keerde u uiteindelijk terug naar Tagab (CGVS, p. 6). Echter, dat zij uw zomaar geloofden is een merkwaardige vaststelling gezien u Afghanistan eerder al eens had verlaten omwille van uw ooms. U dacht dat zij u vertrouwden omdat u niet opnieuw onmiddellijk vanuit Kabul was gevlucht (CGVS, p. 17). Dat u niet onmiddellijk een nieuwe reis uit Afghanistan geregeld kreeg na één of twee dagen zou een logischere verklaring zijn voor uw verblijf in Kabul. Bovendien kon u maar moeilijk verduidelijken hoe uw ooms in Tagab te weten waren gekomen dat u terug in Afghanistan was (CGVS, p. 17). Ook over de manier waarop uw oom uw telefoonnummer gevonden had kon u geen toelichting geven. U verklaarde dat Mohammad Gul het telefoonnummer te weten kwam van uw oom in Kabul. Volgens u hadden ze overal spionnen en spraken ze iemand aan om het nummer van uw oom te weten te komen (CGVS, p. 17). Dit is wel een erg vage verklaring. Na een tijdje vertelde uw oom dat u zich moest klaar houden omdat het bijna tijd was om met hem mee te gaan (CGVS, p. 18). In tussentijd besloot u niet te vluchten omdat u dacht dat het uw zieke moeder nog meer zou belasten (CGVS, p. 18). Nochtans was ook uw moeder niet akkoord dat u met uw ooms mee zou gaan vechten (CGVS, p. 16). Uw deelname aan gevechten met de taliban zou haar net als uw vlucht kunnen belasten wat uw keuze om toch te blijven, ondanks uw vrees te moeten vechten en gedood te worden, des te vreemder maakt. Voorts kon u maar weinig toelichting geven over de bijeenkomst van de taliban waar uw oom u mee naartoe nam. Zo verklaarde u dat uw oom u niet eens vertelde wat jullie in Pashkarai gingen doen. U moest blijkbaar gewoon met hem meegaan (CGVS, p. 18). U zei dat er een aanslag op één van de basissen gepland werd in het huis van de taliban, maar welke basis het precies was wist u niet. Wanneer die aanslag zou plaatsvinden en over welke soort aanslag het ging kon u evenmin verduidelijken. U kwam niet verder dan te zeggen dat het ging over een aanval 's nachts op buitenlanders en op het district (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen overstijgen de algemeenheid echter niet. Bovendien is het vreemd dat u van uw oom voor het eerst aanwezig moest zijn bij een bijeenkomst waar een aanslag gepland werd, zonder dat u ook maar enige informatie zou hebben

gekreken over hun verdere plannen. Diezelfde avond kon u opnieuw ontsnappen. Uw oom vroeg u om na het gevecht tegen de Franse troepen te kijken of de regio opnieuw veilig was. Aanvankelijk wilde u niet uit angst gedood te worden. Uiteindelijk besloot u toch recht te staan en zag u dat u kon ontsnappen. Dat u in aanwezigheid van 30 tot 40 talibanstrijders zo gemakkelijk ongezien kon ontsnappen is weinig aannemelijk (CGVS, p. 19).

U komt gezien bovenstaande opmerkingen rond de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in Kabul-stad aangezien u daar nog over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw twee ooms langs moederszijde daar woonachtig zijn. Bovendien hebben deze ooms u tot tweemaal toe geholpen met uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 5, 6,). Daarnaast blijkt dat uw verloofde eveneens in Kabul woonachtig is (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat uw ooms over de nodige economische middelen beschikken om u in Kabul op te vangen. U verklaarde immers dat uw ooms thuis genoeg geld hebben (CGVS, p. 20). In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie ten opzichte van Kabul-stad te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara heeft hoogstens betrekking op uw identiteit, en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet van 1980.

Wat betreft artikel 48/3 van de vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat de door hem aangehaalde feiten, met name de door zijn ooms uitgeoefende dwang om na de dood van zijn vader voor de taliban te vechten vaak voorkomt in Afghanistan. Hij meent ook details te hebben kunnen geven over de periode waarin hij samen met zijn ooms bij de Taliban was.

Verzoeker stelt dat hij zeer jong was toen zijn vader en ooms bij de Taliban aansloten. Hij was in 1996 immers maar 8 jaar en bij het vertrek van de Taliban in 2001 13 jaar. Men dient bovendien rekening te houden met de lage opleiding die hij genoten heeft. Verzoeker verklaart het gebrek aan details over de activiteiten van de Taliban, de verblijfplaats van zijn ooms in Pakistan en de rekrutering van nieuwe strijders door het feit dat hij nooit overtuigd lid is geweest van de Taliban, hij verplicht werd om deel te nemen aan bepaalde operaties van de Taliban, hij niet bij zijn ooms in Pakistan was en de Taliban nooit vrijwillig gesteund heeft. Verzoeker stelt dat hij weinig details kon geven over de geplande aanslag die tijdens de bijeenkomst in Pashkarai besproken werd omdat de Taliban hem nog niet voldoende betrouwen om hem te laten deelnemen aan een geheime bijeenkomst.

Wat betreft artikel 48/4 benadrukt verzoeker dat hij zijn hele leven gewoond heeft in zijn geboortedorp Malakhil (Tagab). De afkomst van verzoeker wordt niet betwist bijgevolg kan het Commissariaat-generaal zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie niet beperken tot Kabul. Verzoeker zou in Kabul overigens niet zelfstandig kunnen leven aangezien hij geen opleiding heeft. Hoe kan het Commissariaat-generaal er overigens zeker van zijn dat zijn ooms in Kabul bereid zouden zijn om hem op te vangen. De zaak zou minstens moeten teruggestuurd worden naar het Commissariaat-generaal voor een bijkomend onderzoek op het vlak van subsidiaire bescherming indien de Raad te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het Commissariaat-generaal beweert. Verzoeker verwijst dienaangaande naar en citeert uit het Algemeen Ambtsbericht van 2011.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, toe te kennen, in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor nieuw onderzoek en in zeer ondergeschikte orde verzoeker het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Verzoeker verklaart vervolging te vrezen van zijn ooms, talibanleden, omdat hij niet inging op hun vraag om tot de Taliban toe te treden. Verzoeker legt evenwel dermate vage en tegenstrijdige verklaringen af over het talibanregime in het algemeen, over het talibanverleden van zijn vader en ooms en de verblijfplaatsen en de terugkeer van zijn ooms naar Afghanistan dat er nog weinig geloof kan

worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker niet precies te weten wanneer zijn vader om het leven kwam en dacht hij uiteindelijk dat het 12 of 13 jaar geleden was (gehoorverslag, p. 14). Verzoeker verklaarde dat zijn problemen hun oorsprong vinden in het talibanverleden van zijn vader en ooms. Echter wanneer verzoeker gevraagd werd waaraan hij merkte dat zijn vader een talibanstrijder was, bleef hij erg oppervlakkig. Hij beweerde dit 'als kind niet te kunnen voelen' en voegde eraan toe dat zijn vader hem naar de madrassa stuurde (gehoorverslag, p. 13). Het feit dat zijn vader hem naar een madrassa stuurde tijdens het talibanregime toont op zich niet aan dat verzoekers vader en ooms werkelijk talibanstrijders waren. Aan verzoekers verklaringen opgegroeid te zijn in een omgeving waar de ideologie van de taliban de bovenhand heeft, kan dan ook weinig geloof worden gehecht.

Los van deze vage verklaringen legde verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen af over cruciale elementen uit zijn relaas. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader bij de Taliban was en 12 jaar geleden omkwam in een gevecht. Zijn ooms zouden zich slechts bij de Taliban hebben aangesloten na de komst van de Amerikanen en de nieuwe Afghaanse regering. Zijn ooms zouden dan 7 jaar geleden verschillende keren aan verzoeker gevraagd hebben om aan te sluiten bij de Taliban. Tijdens deze verklaring geeft verzoeker op geen enkel ogenblik aan dat zijn ooms naar Pakistan zouden zijn gevlucht. Verzoeker weigerde in te gaan op de eis van zijn ooms en vluchtte naar Griekenland (verklaring 16 mei 2011). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat zijn ooms al van bij het begin bij de Taliban waren aangesloten en er altijd zijn bij geweest (en dus niet slechts na de val van het regime). Na de val van het talibanregime en de komst van de Amerikanen zijn de ooms naar Pakistan gevlucht. Verzoeker wist niet waar ze in Pakistan verbleven en wat zij daar al die jaren deden (gehoorverslag p. 14). Vervolgens keerden zijn ooms slechts anderhalf of twee jaar geleden terug naar Tagab omdat ze opnieuw sterker geworden waren dankzij de hulp van Pakistan (gehoorverslag, p. 14). In deze versie zouden verzoekers ooms hem onmogelijk al zeven jaar geleden hebben kunnen vragen om aan te sluiten bij de Taliban zoals hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde aangezien zij in die periode nog in Pakistan zaten.

Verzoeker tracht zijn onwetendheid omtrent het talibanverleden van zijn vader en ooms alsook over de verblijfplaatsen en de terugkeer van zijn ooms naar Afghanistan in het verzoekschrift te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en lage geschooldheid. Echter mag van verzoeker die verklaart dat zijn problemen voortspuiten uit het talibanverleden van zijn vader en ooms die verzoeker ook wilden inlijven, worden verwacht dat hij zich hierover inlicht. Ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. Hoe dan ook vormen een jeugdige leeftijd en lage geschooldheid geen aannemelijke verklaring voor de talrijke tegenstrijdigheden in dit verband. Wanneer zijn ooms aansloten bij de Taliban, wanneer, hoe lang en waar zijn ooms in Pakistan verbleven en wanneer zij terugkeerden naar Afghanistan zijn cruciale elementen die de kern van het asielrelaas betreffen. De vaststelling dat verzoeker hierover geen eenduidige verklaringen aflegt verhindert nog enig geloof te hechten aan zijn verklaring Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b..

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor

verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER